

LAUREN ASHER

MY DECEMBER DARLING

EEN COSY KERSTNOVELLE

Vertaald door Sophie van Vliet

Amsterdam · Antwerpen

*Voor iedereen die niet kon kiezen tussen dokter McSteamy en dokter
McDreamy... Laat je verleiden door dokter Darling.*

shake it before
you taste it

HOOFDSTUK EEN

Catalina

“Kijk! Daar heb je Aiden al!’ Mijn zus Gabriela wuift in de richting van de ontvangstbalie.

Indrukwekkend hoe ze met nog geen zeven woorden mijn humeur weet te verpesten. Zelfs de kerstmuziek die in het hele restaurant door de speakers schalt, kan dat niet voorkomen.

‘Is hij er ook bij?’ Ik pak de rugleuning van mijn stoel stevig vast in plaats van te gaan zitten, wat we net op het punt stonden te doen.

Gabriela fronst. ‘Ja. Daar heb ik je gisteren een berichtje over gestuurd.’

Shit. Ik had hem op ‘niet storen’ gezet omdat mam me maar bleef lastigvallen met vragen over de speech die ik als getuige ga geven. Terwijl ik nog geen zin op papier heb, heeft Luke Darling, Aidens getuige, die van hem al ter goedkeuring naar mijn moeder gestuurd.

‘Is het een probleem dat Aiden er ook bij is?’ vraagt mijn zus ietwat gespannen. Mams ogen schieten heen en weer tussen mijn zus en

mij, en haar blik is beschuldigend wanneer die op mij valt, waarmee ze woordeloos eist dat ik geen scène maak en de dag voor mijn zus niet verpest.

‘Nee.’ Met moeite zet ik mijn frons om in een glimlach. ‘Totaal geen probleem.’

Een leugentje, maar gelukkig spreekt niemand me erop aan. Dat er sprake is van licht ongemak tussen mijn zus en mij sinds ze een relatie met mijn ex kreeg, is zwak uitgedrukt. Aan de andere kant heb ik het er ook niet beter op gemaakt.

En daarom ben je nu hier en doe je je best om te helpen met Gabriela's bruiloft in plaats van iedereen te vermijden tot vlak voor het oefendiner.

Blijkbaar weet mijn gezichtsuitdrukking Gabriela's zorgen weg te nemen, want al snel draait ze zich om naar de ingang van het restaurant.

Haar glimlach is weer terug. ‘O, mooi! Luke heeft besloten toch te komen.’

Ik was zo met mijn gedachten bezig dat het me niet was opgefallen dat Luke achter Aiden aan het restaurant in kuierde.

Shit.

De onrust slaat toe. ‘Is hij er ook?’

Gabriela werpt een blik op me. ‘Hij had al met Aiden afgesproken, dus heb ik hem uitgenodigd.’

‘Waarom?’ De vraag floept er per ongeluk uit.

Ik mag Luke dan pas vier keer gesproken hebben, dat was ook wel genoeg. Ik ben in het verleden met mannen zoals hij uit geweest en dat liep nooit goed af voor mij, dus ik blijf liever weg bij Luke en zijn chronische vrolijkheid.

Nou ja, ik kan ook maar beter uit zijn buurt blijven, om genoemde reden én omdat hij Aidens aantrekkelijke, intelligente, lieve beste vriend van de geneeskundestudie is. Ik heb hem pas ontmoet toen Aiden het met mij had uitgemaakt omdat dokter Darling

het druk had met zijn vrijwilligerswerk voor het Rode Kruis.

Op papier is hij perfect en hij is precies het type man met wie mijn moeder me graag zou zien... als ik er al voor open had gestaan om een relatie te beginnen met iemand uit Lake Wisteria.

Strikt genomen komt Luke niet uit ons kleine stadje. Maar hij is hier een jaar geleden naartoe verhuisd vanwege Aiden en een baan die bij het ziekenhuis vrijkwam, dus ik gooi hem op één hoop met alle andere mannen hier.

‘Cata.’ Mam laat mijn koosnaam als een vloek klinken.

‘Ja?’ snauw ik terwijl ik haar aanstaar.

Met zichtbaar ongenoegen trekt ze haar neus op. ‘Lukt het je om een uur lang geen scène te maken?’

Ik negeer de steek in mijn borst en trek een verveeld gezicht. ‘Ik weet het niet, hoor. Je vraagt nogal wat...’

Gabriela zucht geërgerd.

Mam snuift. ‘Ik begrijp niet waarom je Luke niet mag. Hij is zo’n beetje familie van Aiden, dus is het nou echt zo erg om een beetje aardig tegen hem te doen?’

De steek raakt me, hoewel ik dat beslist niet laat merken. Ik weet niet eens of mam wel beseft hoe hard zulke opmerkingen bij mij aankomen, ik heb het haar nooit verteld.

‘Prinses,’ zegt Aiden zodra hij bij onze tafel is. Zijn blonde haar is onlangs geknipt en hij draagt zijn gebruikelijke polo en gestreken kakibroek, waardoor hij eruitziet of hij van een countryclub komt. Aidens kledingkeuze had een eerste teken moeten zijn dat we niet bij elkaar passen, maar ik dacht dat zijn stijl precies was wat mijn moeder leuk zou vinden.

Het duurde niet lang voordat ik doorkreeg dat ik om heel verkeerde redenen met Aiden uitging, dat ik het met name deed in de hoop mijn moeder te paaien. En hij leek ook zo over onze relatie te denken, al had hij de moed om het uit te maken.

Mijn toekomstige zwager slaat zijn armen om Gaby heen en trekt haar tegen zijn borst. Ze leunt tegen hem aan wanneer hij een kus boven op haar hoofd plant, wat hem een waarderend geluidje van mijn moeder oplevert, en een miniem glimlachje van mij.

Ik ben de eerste om toe te geven dat ze er heel schattig uitzien samen, ook al rol ik soms met mijn ogen om Aidens koosnaampje voor Gaby.

De tortelduifjes leiden me zo af dat ik pas doorheb dat Luke om de tafel heen loopt wanneer zijn arm tegen de mijne strijkt. Die ene aanraking zorgt voor een licht gevoel vanbinnen, dat ik meteen de kop indruk met de zwaarte van de realiteit.

Misschien vind ik Lukes aanraking leuk. Misschien vind ik het zelfs leuk hoe hij naar sandelhout en leer ruikt door het jasje dat hij momenteel op een eenvoudig zwart shirt en een spijkerbroek draagt. Maar Luke als mens vind ik níét leuk. Hij is irritant vriendelijk en frustrerend attent, echt zo'n man die model kan staan voor een stripboekensuperheld, met dank aan zijn spieren en zijn toewijding aan het helpen van anderen.

'Catalina.' Luke zegt mijn naam met een glimlach. Dat verbaast me niets, iedereen krijgt diezelfde glimlach van hem.

Het gevoel dat zijn glimlach bij mij oproept, doet alle alarmbellen in mijn hoofd afgaan en ik neem wat afstand van hem.

'Lucas.'

Zijn grijns wordt breder wanneer hij zich naar me toe draait. 'Het is Luke.'

'Hm. En ik dacht nog wel dat we elkaar met onze volledige naam aanspraken.'

Hij grinnikt in zichzelf, waarop mijn maag een sprongetje maakt. 'Ik heet geen Lucas.'

'Jammer. Dat is beter dan Luke.'

Zijn bruine ogen fonkelen, zoals altijd wanneer hij iets grappig

vindt, en verdorie, ze zijn echt heel mooi en worden omlijst door de zwartste, dikste wimpers. Die van mij vallen er gewoon bij in het niet.

Ik verbreek als eerste het oogcontact, uitsluitend omdat ik zijn aandacht niet aankan.

Luke Darling mag dan in ieders ogen zijn achternaam waarmaken, ik ben niet geheel overtuigd. Ik bedoel, er moet wel iets mis met hem zijn, toch? Niemand kan de hele tijd zó vrolijk zijn, of zó bereid moeite te doen om anderen te helpen, al heeft hij natuurlijk wel een eed afgelegd om ieders leven tegen elke prijs te beschermen.

Aangezien de twee mensen van wie we houden met elkaar gaan trouwen zal ik, ongeacht mijn zorgen, Luke de komende tijd moeten verdragen, of ik hem nu mag of niet.